

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudcem JUDr. Václavem Kočkou-Amortem ve věci

žalobce: **H. M.**, narozený dne X.
zastoupený advokátem JUDr. Matějem Šedivým
sídlem Václavské náměstí 831/21, 110 00 Praha 1

proti
žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**
sídlem Olšanská 2, P.O. Box 78, 130 51 Praha 3

za účasti: **K. M.**, narozená dne X.
zastoupená opatrovníkem Úřad městské části Praha 11
sídlem Ocelíkova 672/1, 149 00 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 16. 2. 2023, č. j.: CPR-38185-4/ČJ-2022-930310-V236

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Zúčastněná osoba nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje K. R.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou podanou včas u Městského soudu v Praze domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 16. 2. 2023, č. j.: CPR-38185-4/ČJ-2022-930310-V236, jímž bylo podle ustanovení § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy ze dne 7. 10. 2022, č. j.: KRPA-291787-59/ČJ-2020-000022-SV, jímž bylo žalobci podle ustanovení § 119 odst. 2 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „z.p.c.“), v návaznosti na ustanovení § 119 odst. 3 téhož zákona uloženo správní vyhoštění a stanovena doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států EU, v délce 12 měsíců, současně mu byla v souladu s ustanovením § 118 odst. 3 téhož zákona stanovena doba k vycestování z území České republiky do 40 dnů od nabytí právní moci rozhodnutí; dále bylo ve výroku prvoinstančního rozhodnutí konstatováno, že nebyly shledány důvody znemožňující vycestování ve smyslu ustanovení § 179 z.p.c. a vycestování žalobce je možné.

II. Obsah žaloby

2. Žalobce v žalobě namítal, že poslední z uložených trestů odnětí svobody vykonal dne 14. 10. 2020, vytýkaný konflikt s veřejným pořádkem je značně neaktuální, správní orgány nahrazují vůli soudů, které o vyhoštění nerozhodly, v České republice nemá žádné pobytové zájmy, snažil se o prodloužení výjezdního víza, plánoval přesídlit do domovského státu, požadavek však nebyl akceptován, je třeba posoudit aktuálnost nebezpečí cizince, opatření přijaté pro závažné narušení veřejného pořádku musí být přiměřené a založeno výlučně na osobním chování dotyčné osoby, předchozí odsouzení pro úmyslný trestný čin samo o sobě nestačí, chování jedince musí být skutečným, aktuálním a dostatečně závažným ohrožením některého ze základních zájmů společnosti, odůvodnění související s generální prevencí není přípustné, musí jít o trvalé ohrožení veřejného pořádku, výhrada veřejného pořádku musí být vykládána restriktivně, odsouzení pro trestný čin musí ukazovat na osobní chování představující trvalé ohrožení veřejného pořádku, nesmí jít o preventivní opatření, odůvodnění musí být konkrétní a k narušení veřejného pořádku musí dojít závažným způsobem, je třeba přihlídnout též k okolnostem života cizince a jeho celkové životní situaci; nebyla akceptována míra polehčujících okolností, rozvíjí zde významné rodinné vazby, napadené rozhodnutí je nezákonné.
3. Na základě výše uvedeného žalobce navrhl napadené rozhodnutí zrušit a vrátit věc žalované k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalované a zástupce zúčastněné osoby

4. Žalovaná se k žalobě vyjádřila, odkázala na odůvodnění napadeného rozhodnutí a shromážděný spisový materiál, k žádnému pochybení nedošlo, postup byl v souladu s právní úpravou. Žalobu navrhla žalovaná zamítnout.
5. Zástupce zúčastněné osoby sdělil, že zúčastněná osoba je s žalobcem v minimálním kontaktu, výživné je hrazeno, vztah k žalobci je spíše respektující než kladný, vyhoštění žalobce z České republiky nebude mít negativní dopad na zúčastněnou osobu.

Shodu s prvopisem potvrzuje K. R.

IV. Obsah správního spisu

6. Ze správního spisu bylo zjištěno, že rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 4, č. j.: 21 C 430/2015 – 64, bylo rozvedeno manželství žalobce s bývalou manželkou, rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 4, č. j.: 0 P 785/2004 – 165, který nabyt právní moci dne 23. 6. 2016, bylo rozhodnuto o svěření dětí žalobce do péče matky a stanovení výživného žalobci.
7. V letech 2000 až 2006 byl žalobce odsouzen pro pět různých trestných činů (a zároveň skutků), za trestný čin krádeže se způsobením škody nikoliv nepatrné, trestný čin nedovolené výroby a držení omamných a psychotropních látek a jedů spáchaný mimo jiné vůči dítěti (za tento trestný čin byl žalobci uložen nepodmíněný trest odnětí svobody v délce 4 let) a za tři trestné činy maření výkonu úředního rozhodnutí spáchané zdržováním se na území republiky i přes zákaz pobytu (všech těchto pět trestných činů bylo zahlazeno). (Opis z evidence Rejstříku trestů fyzických osob ze dne 8. 4. 2022.)
8. Trestním příkazem Obvodního soudu pro Prahu 4 ze dne 29. 4. 2016, sp. zn.: 2 T 50/2016, byl žalobce uznán vinným z pokusu přečinu krádeže (§ 205 odst. 1 písm. b) zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník, dále jen „TZ“), za což byl odsouzen k podmíněně odloženému trestu odnětí svobody v trvání 3 měsíců. Žalobce se pokusil dne 7. 4. 2016 v noci vloupat do stavební buňky určené k úschově materiálu v úmyslu něco odcizit, do objektu se dostal přestřížením zámku pomocí pákových nůžek. Usnesením Obvodního soudu pro Prahu 4 ze dne 5. 2. 2018, č. j.: 2 T 50/2016 – 187, bylo rozhodnuto, že se podmíněně odložený trest odnětí svobody v délce 3 měsíců vykoná.
9. Rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 4 ze dne 11. 4. 2017, sp. zn.: 3 T 32/2017, ve spojení s rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 12. 7. 2017, sp. zn.: 9 To 223/2017, byl žalobce uznán vinným z pokusu přečinu krádeže (§ 205 odst. 1 písm. b), odst. 2 TZ). Žalobce se pokusil dne 16. 3. 2017 v noci vloupat do ubytovacího zařízení v úmyslu odcizit věci či peníze, konkrétně byl přistižen při páčení vstupních dveří kovovým příborovým nožem.
10. Rozsudkem Okresního soudu v Táboře ze dne 18. 10. 2017, č. j.: 6 T 9/2017 – 437, byl žalobce uznán vinným ve vícečinném souběhu ze zločinu týrání osoby žijící ve společném obydlí (§ 199 odst. 1, 2 písm. d) TZ) a přečinu maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání (§ 337 odst. 1 písm. a) TZ), za uvedené trestné činy a sbíhající se přečin pokusu krádeže, jímž byl uznán vinným výše uvedeným rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 4 ze dne 11. 4. 2017, sp. zn.: 3 T 32/2017, ve spojení s rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 12. 7. 2017, sp. zn.: 9 To 223/2017, byl odsouzen k souhrnnému trestu odnětí svobody v délce 40 měsíců nepodmíněně a propadnutí věci (příborového nože). Týrání osoby žijící ve společném obydlí se dopustil v období od 1. 6. 2004 do 15. 7. 2016 jednáním spočívajícím v opakovaném slovním i fyzickém napadání a ponižování bývalé manželky v podobě urážení vulgárními výrazy, vynucováním si sexu, nadřazeným despotickým chováním, údery převážně pěstí do obličeje, hrudi a břicha, někdy též otevřenou dlaní do obličeje, v jednom případě železnou tyčí do stehna a stojanem na housle, bývalé manželce následkem útoků tekla krev z nosu a úst, měla vyražený zub, různé hematomy a pohmožděny a jizvu na stehně, žalobce též vzteky rozbíjel věci a vyhrožoval zabitím. Maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání se dopustil řízením (v jednom případě i pod vlivem alkoholu) motorového vozidla minimálně v době ode dne 5. 7. 2016 do dne 15. 7. 2016, kdy měl uložen zákaz řízení motorových Shodu s prvopisem potvrzuje K. R.

vozidel. Usnesením Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 3. 1. 2018, č. j.: 14 To 294/2017 – 481, bylo žalobcovo odvolání proti rozsudku okresního soudu zamítnuto.

11. Dne 14. 10. 2020 byl žalobce propuštěn z výkonu trestu odnětí svobody (opis z evidence Rejstříku trestů fyzických osob ze dne 8. 4. 2022).
12. Žalobci byl vydán výjezdní příkaz s platností ode dne 14. 10. 2020 do dne 12. 11. 2020, dne 13. 11. 2020 se žalobce dostavil na cizineckou policii (úřední záznam ze dne 13. 11. 2020, č. j.: KRPA-291787-1/ČJ-2020-000022).
13. Dne 13. 11. 2020 bylo s žalobcem zahájeno řízení o správním vyhoštění z důvodu dle ustanovení § 119 odst. 1 písm. a) bodu 2 a písm. b) bodu 4 z.p.c. (oznámení o zahájení správního řízení, č. j.: KRPA-291787-5/ČJ-2020-000022-VP).
14. V rámci svého výsledku dne 13. 11. 2020, z něžž byl vyhotoven protokol, č. j.: KRPA-291787-6/ČJ-2020-000022-VP, žalobce mj. uvedl, že do České republiky přiletěl roku 1998, od té doby je zde, je rozvedený a má dvě děti, obě má s bývalou manželkou, rozvedli se roku 2016, obě děti žijí s matkou, snaží se s dětmi potkat alespoň jednou týdně, platí na děti výživné k rukám matky, společnou domácnost s občanem EU nesdílí, k České republice nemá vazby, nevlastní zde, ale ani v domovském státě žádný majetek; v České republice páchal trestnou činnost, roku 2000 byl ve vazbě 8 měsíců za krádež, kradl v Tescu oblečení, roku 2003 byl ve vězení 3 roky za prodej drog, roku 2005 zde byl nelegálně po propuštění z vězení a nevystoval, za to mu byl uložen podmíněný trest, následně roku 2006 dostal nepodmíněný trest v délce 4 měsíců, roku 2016 dostal podmíněný trest za pokus krádeže v délce 3 měsíců, roku 2017 mu byl uložen 6 měsíční nepodmíněný trest, za pokus krádeže, což mu následně sloučili s dalšími 40 měsíci, k nimž byl odsouzen za týrání manželky; chce vycestovat dobrovolně, nic mu nebrání ve vycestování, kromě dětí nemá žádnou překážku vycestování, Alžírsko je pro něj bezpečná země, ve vlasti má rodinu.
15. V rámci svého výsledku dne 11. 12. 2020, z něžž byl vyhotoven protokol, č. j.: KRPA-291787-12/ČJ-2020-000022-VP, žalobcova bývalá manželka jako svědkyně mj. uvedla, že má přítele, s žalobcem má dvě děti (zletilého syna a dceru, zúčastněnou osobu), rozvedeni jsou od roku 2016, obě děti s ní žijí ve společné domácnosti, syn maturuje, proto má žalobce vůči němu stále vyživovací povinnost, dětem dává finance soukromě, žalobce dětem pouze volá, se synem se viděl den po propuštění a pak měli dvakrát schůzku, obě děti byly soudem přiděleny jí; chtěla by žít svobodný život, ještě když byli manželé, ji žalobce fyzicky napadal, následně se z tohoto důvodu rozvedli, i po rozvodu jí několikrát vyhrožoval, sledoval ji, přestěhoval se do protějšího domu, aby ji mohl sledovat, udával ji na sociální odbor apod., teď má přítele, tak má žalobce asi strach, ale chtěla by, aby toto vše již skončilo.
16. V rámci svého výsledku dne 11. 2. 2021, z něžž byl vyhotoven protokol, č. j.: KRPA-291787-25/ČJ-2020-000022-VP, žalobcův zletilý syn jako svědek mj. uvedl, že žalobce byl ve vězení z důvodu domácího násilí, které neprobíhalo souvisle, ale opakovalo se, nesl to velmi špatně, násilí směřovalo především vůči matce, ale i proti němu, když to začala řešit policie, bylo to spíše psychické násilí, v tomto už se nejspíš napravil, po výkonu trestu patrně nechce páchat nic špatného a uklidnil se, uvědomil si, že nám nechce dělat potíže; bydlí se sestrou, matkou a jejím přítelem; s žalobcem (otcem) nyní vychází dobře, v minulosti k němu cítil nenávist či zlobu, ale bál se to dát najevo, o žalobcovo pobytové oprávnění se nezajímal, žalobce jej finančně podporoval do 14 či 15 let, po nástupu do Shodu s prvopisem potvrzuje K. R.

vězení už ne, volný čas s ním moc netrávil, ohledně života a směřování jej otec nijak neovlivnil, s rodinou žalobce v Alžírsku nyní není vůbec v kontaktu, s žalobcem bydlel ve společné domácnosti asi 10 nebo 12 let, jsou nyní v telefonickém a osobním kontaktu docela často, telefonují si obden, občas si napíší i nějakou zprávu, baví se o tom, jak se mají, jak jim to jde ve škole, osobně se vídají tak jednou za tři týdny kvůli covidu, většinou si zajdou na procházku, koupí si jídlo, vykládají si, s matkou není žalobce v kontaktu, se sestrou jen telefonicky, osobně se moc nevidají, sestra má hodně volnočasových aktivit a nestíhá, matka s ním nechce být v kontaktu, žalobce by rád finančně pomáhal jemu a sestře, přímo se sestrou vychází dobře, finančně je závislý na rodičích, na žalobci finančně závislý není, ale peníze, které mu občas dá, se hodí, překážkou bránící žalobci ve vycestování je on a jeho sestra, žalobce by se s nimi chtěl vídat, také by se chtěl vídat s žalobcem, sestra asi také, v případě vyhoštění by s žalobcem nevycestoval, chtěl by se s žalobcem vídat a mít pocit, že je tady, přes vše, co se mezi nimi stalo, by chtěl, aby tu zůstal, kolem Vánoc žalobce telefonoval s matkou a sdělil, že by rád posílal výživné pravidelně.

17. Uvědoměním ze dne 3. 6. 2021, č. j.: KRPA-291787-46/ČJ-2020-000022-SV, bylo žalobci oznámeno překvalifikování správního řízení na řízení o správním vyhoštění dle ustanovení § 119 odst. 2 písm. b) z.p.c. v návaznosti na ustanovení § 119 odst. 3 téhož zákona.
18. Rozhodnutím prvostupňového orgánu ze dne 4. 8. 2021, č. j.: KRPA-291787-49/ČJ-2020-000022-SV, bylo žalobci uloženo správní vyhoštění a stanovena doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států EU, v délce 24 měsíců. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání. Rozhodnutím žalované ze dne 18. 3. 2022, č. j.: CPR-26407-3/ČJ-2021-930310-V236, bylo rozhodnutí ze dne 4. 8. 2021 zrušeno a věc vrácena prvostupňovému orgánu k dalšímu řízení.
19. Následně vydal prvoinstanční orgán (Policie České republiky, Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy) ve věci rozhodnutí ze dne 7. 10. 2022, č. j.: KRPA-291787-59/ČJ-2020-000022-SV, jímž žalobci uložil správní vyhoštění a stanovil dobu, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států EU, v délce 12 měsíců, rovněž neshledal důvody dle ustanovení § 179 z.p.c. znemožňující žalobcovo vycestování.
20. Proti prvoinstančnímu rozhodnutí se žalobce odvolal. Odvolání odůvodnil neaktuálností své nebezpečnosti a nenaplněním pojmu závažného narušení veřejného pořádku; upozornil též na svůj vztah k dětem.
21. Dne 16. 2. 2023 vydala žalovaná žalobou napadené rozhodnutí.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

22. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů a vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu podle ustanovení § 75 odst. 1 a 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“), a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
23. Soud ve věci rozhodl při jednání, protože na jeho nařízení žalobce trval. Žalobce během jednání uvedl, že má děti, má je rád, rodině mnoho zaplatil, v České republice je dlouho, je již starý, chce tu žít, někdy dělal chyby, ale to už je minulost, chce žít normální život; dle žalobcova zástupce správní orgán zohlednil jen skutečnosti k tíži žalobce, Shodu s prvopisem potvrzuje K. R.

nezohlednil, že tu žalobce má několik dětí, k nimž má vyživovací povinnost, v České republice je dlouho, vyhoštění nemá smysl, protože za svůj domov považuje Českou republiku, správní orgán supluje trestní řízení, povahou trestu trestní soud dalece překonává, žalobce zde pobýval den či dva po skončení pobytového oprávnění, mělo být rozhodnuto o výjezdním vízu, situace již mohla být dávno vyřešena, správní orgán v zásadě sečetl jeho minulé chyby, za něž již byl potrestán v trestním řízení, negativní skutečnosti hodnotí dvakrát, nyní řešit žalobcovu minulost je již nadbytečné, skutečnost je v současnosti jiná, plnit vyživovací povinnost by bylo z Alžírsko problematičtější, děti by též měly ztíženou možnost domáhat se placení výživného; napadené rozhodnutí navrhl zrušit. Za žalovanou ani osobu zúčastněnou nebyl jednání nikdo přítomen.

24. Podle ust. § 119 odst. 2 písm. b) z.p.c. *rozhodnutí o správním vyhoštění občana Evropské unie nebo jeho rodinného příslušníka, který na území pobývá přechodně, lze vydat pouze v případě, že občan Evropské unie nebo jeho rodinný příslušník závažným způsobem narušuje veřejný pořádek; to neplatí, jde-li o občana Evropské unie, který pobývá na území nepřetržitě po dobu nejméně 10 let; do této doby se nezapočítává doba výkonu trestu odnětí svobody.*
25. Podle ust. § 119 odst. 3 z.p.c. *doba, po kterou nelze občanu Evropské unie nebo jeho rodinnému příslušníkovi umožnit vstup na území, se stanoví až na 10 let, jde-li o správní vyhoštění z důvodu uvedeného v odstavci 2 písm. a) anebo b), nebo až na 3 roky, jde-li o správní vyhoštění z důvodu uvedeného v odstavci 2 písm. c).*
26. Podle ust. § 119a odst. 2 z.p.c. *rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 nelze vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince.*
27. Podle ust. § 174a odst. 1 z.p.c. *při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.*
28. Jádrem žaloby byl nesouhlas žalobce s tím, že by závažným způsobem narušoval veřejný pořádek. K pojmu „závažné narušení veřejného pořádku“ se opakovaně vyslovoval Nejvyšší správní soud (dále jen „NSS“), který v právních větech k usnesení rozšířeného senátu ze dne 26. 7. 2011, č. j.: 3 As 4/2010 – 151, uvedl: „Při výkladu pojmů „veřejný pořádek“, resp. „závažné narušení veřejného pořádku“, používaných v různých kontextech zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, je třeba brát v úvahu nejen celkový smysl dané právní úpravy, ale přihlížet i k rozdílným okolnostem vzniku, původu a účelu jednotlivých ustanovení, v nichž jsou tyto pojmy užity. Narušením veřejného pořádku podle § 119 odst. 2 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, může být jen takové jednání, které bude představovat skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti (viz čl. 27 odst. 2 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2004/38/ES). I v takovém případě je však nutno zohlednit individuální okolnosti života cizince a přihlídnout k jeho celkové životní situaci.“ V rozsudku ze dne 13. 4. 2021, č. j.: 6 Azs 409/2020 – 27, aproboval NSS jako závažné narušení veřejného pořádku

Shodu s prvopisem potvrzuje K. R.

jeden případ prodeje drog (konkrétně kokainu), k čemuž dále sdělil: „*Nejvyšší správní soud závěrem doplňuje, že v minulosti shledal důvod pro uložení správního vyhoštění s ohledem na veřejný pořádek např. v situaci, kdy se cizinec opakovaně prokazoval podvodně získaným cestovním dokladem vydaným členským státem Evropské unie na jiné jméno (výše citovaný rozsudek č. j. 1 Azs 338/2019 - 45), či v případě cizince, který u sebe přechovával metamfetamin, řídil auto pod jeho vlivem a spáchal trestnou činnost (rozsudek ze dne 12. 1. 2017, č. j. 5 Azs 209/2016 - 27). Stěžovatelův případ lze k těmto situacím co do míry jejich závažnosti zcela jistě připodobnit. Nejvyšší správní soud se proto ztotožnil se závěrem městského soudu, že správní orgány nepochybily, dospěly-li v případě stěžovatele k tomu, že je dáno důvodné nebezpečí, že by mohl při pobytu na území závažným způsobem veřejný pořádek narušit.*“ V posledních měsících se k dané problematice NSS vyjádřil např. v rozsudku ze dne 29. 12. 2022, č. j.: 2 Azs 230/2021 – 37, kde se věnoval i problematice dlouhodobosti pobytu na území České republiky a přiměřenosti správního vyhoštění ve vztahu k rodinným vazbám (otec dvou nezletilých dětí).

29. Než soud učiní závěr o tom, zda žalobce závažným způsobem narušuje veřejný pořádek, nejprve se vyjádří, zda určitým způsobem vezme v potaz již zahlazená odsouzení žalobce. Ustanovení § 106 TZ stanoví následek zahlázení odsouzení, tj. na pachatele se hledí jako by nebyl odsouzen. Daný následek ovšem neznamená povinnost orgánů veřejné moci předchozí (zahlazenou) trestnou činnost ignorovat ve všech ohledech. Již v rozhodnutí ze dne 17. 4. 1974, sp. zn.: 5 Tz 33/74, publ. pod č. 6/1975 Sb. rozh. tr., Nejvyšší soud Slovenské republiky dovodil: „*Zahlázení odsouzení nebo zákonná fikce, že se na pachatele hledí, jako by nebyl odsouzen, nebrání soudu, aby při hodnocení osoby pachatele přihlížel ke skutečnosti, že pachatel v minulosti spáchal trestný čin, a z této skutečnosti vyvodil příslušné závěry, pokud jde o sklony pachatele k trestné činnosti, jeho vztah ke společenským hodnotám chráněným trestním zákonem, možnost jeho nápravy apod.*“ Předestřený závěr je stále aktuální, jak vyplývá ze současné judikatury Nejvyššího soudu (např. usnesení ze dne 30. 8. 2017, sp. zn.: 8 Tdo 766/2017), včetně nejnovějších rozhodnutí (usnesení ze dne 17. 2. 2022, sp. zn.: 4 Tdo 54/2022, ze dne 3. 8. 2022, sp. zn.: 11 Tdo 655/2022, a ze dne 18. 1. 2023, sp. zn.: 11 Tdo 1188/2022). Ke skutkům, u nichž se na pachatele hledí, jako by nebyl odsouzen, tudíž trestní soudy nadále přihlíží, jde-li o sklony k trestné činnosti, vztah ke společenským hodnotám a možnost nápravy. Soud dodává, že by bylo protismyslné, aby se mělo při hodnocení konkrétní osoby přihlížet k závažným morálním pokleskům či nezákonnostem nedosahujícím úrovně trestné činnosti, zatímco od páčání trestné činnosti (tedy nejkrajnějšího konání), byť zahlazené, by se zcela odhlédlo. Obdobně jako v trestních věcech je k zahlazeným odsouzením namísto analogicky přihlédnout též při úvahách o naplnění pojmu „závažné narušení veřejného pořádku“. Na druhou stranu je třeba uvést, že faktor zahlázení odsouzení (resp. náhled na konkrétní osobu, jako by nebyla odsouzena) závažnost spáchané trestné činnosti snižuje. Zároveň si lze stěží představit, aby jediná konání, jež by konkrétní osobě byla přičtena k tíži, tvořila výlučně zahlazená odsouzení, a přesto bylo shledáno závažné narušení veřejného pořádku.
30. Po úvaze o zahlazených odsouzeních soud přistoupil k zodpovězení otázky, zda žalobce závažným způsobem narušuje veřejný pořádek, a dospěl ke kladnému závěru. Bude-li se vycházet primárně z nezahlazených odsouzení, žalobce se dopustil několika trestných činů, z nichž typově nejzávažnější bylo zcela jistě týrání osoby žijící ve společném obydlí, konkrétně bývalé manželky, které trvalo více než 12 let a jehož součástí bylo mj. vyražení zubu či poranění stehna ostrým koncem kovové tyče, dále spáchal dva pokusy krádeže vloupáním a maření výkonu úředního rozhodnutí, když opakovaně řídil Shodu s prvopisem potvrzuje K. R.

motorové vozidlo i přes zákaz řízení (v jednom případě zároveň pod vlivem alkoholu). V kontextu již zahlazených odsouzení lze dovodit, že žalobce nemá respekt ke společenským hodnotám, naopak vykazuje sklony k trestné činnosti, možnost nápravy je ztížena, resp. nebezpečí do budoucna je zvýšené. Žalobcova trestná činnost, hodnocená ve svém celku, vykazuje značnou soustavnost a dostatečnou míru závažnosti (zvláště týrání bývalé manželky), aby byl naplněn znak závažného narušení veřejného pořádku. Konání žalobce lze připodobnit jednáním předestřeným ve výše citovaném rozsudku NSS ze dne 13. 4. 2021, č. j.: 6 Azs 409/2020 – 27, jde o podobně významné porušení trestněprávních i jiných norem.

31. Nelze přitom přistoupit na žalobcovo tvrzení o jeho nápravě, neboť páčání trestné činnosti se již několik let nedopustil. Poslední trestný čin sice žalobce spáchal v březnu roku 2017, avšak několik měsíců poté byl uvězněn, a to až do dne 14. 10. 2020, přitom během výkonu trestu odnětí svobody není konání trestné činnosti obvyklé, resp. možnosti jejího páčání jsou značně ztíženy. Jeden měsíc po propuštění z výkonu trestu pak bylo s žalobcem zahájeno řízení o správním vyhoštění, což představovalo výrazný motivační faktor pro zdržení se dalšího konání trestné činnosti, takováto „motivace“ by ale nemohla být u žalobce přítomna neustále v případě delšího setrvání na území České republiky; bez uvedené bezprostřední hrozby vedeného řízení by nebezpečí žalobce pro veřejný pořádek vykazovalo vysokou míru závažnosti. I kdyby se ale odhlédlo od vedeného řízení o správním vyhoštění, doba po propuštění žalobce z vězení není dostatečně dlouhá, aby bylo možné hovořit o pominutí nebezpečí, a to mj. vzhledem k závažnosti a soustavnosti trestné činnosti. Uvedené se zvýrazní, pokud bude porovnána doba, která uplynula od žalobcova propuštění z výkonu trestu, s více než 12 letou délkou týrání bývalé manželky.
32. U žalobce je tudíž přítomné skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení zájmů společnosti (a to dokonce zájmů chráněných trestním právem) na to, aby bylo konstatováno narušování veřejného pořádku závažným způsobem.
33. Správní orgány své závěry řádně odůvodnily. Zhodnotily žalobcovu trestnou činnost a logicky a přezkoumatelně z ní dovodily závažné narušení veřejného pořádku z jeho strany. Z jejich úvah lze dovodit, proč v žalobcově případě konstatovaly skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti. Žalobce argumentoval mj. suplováním role trestních soudů ze strany žalovaného, čemuž soud nemůže přisvědčit. Správní orgány postupovaly zcela autonomně a v souladu s právními normami, jež vymezují jejich kompetence. Nemůže se jednat ani o porušení zásady non bis in idem, neboť správní vyhoštění není trestem, nýbrž opatřením nikoliv sankční povahy majícím za cíl, aby se na území České republiky nevyskytovali cizinci, kteří k tomu nemají oprávnění či nerespektují právní řád (k tomu srov. rozsudek NSS ze dne 14. 7. 2005, č. j.: 5 Azs 94/2005 – 52, publ. pod č. 1164/2007 Sb. NSS). Pobývání na území České republiky jen den či dva po skončení pobytového oprávnění nebylo ve věci relevantní, neboť důvodem pro konstatování závažného narušení veřejného pořádku byla především žalobcova opakovaná trestná činnost. Postup, který žalobce označuje za spočítání minulých chyb, je řádný postup správních orgánů k zjištění ohrožení žalobce pro veřejný pořádek. Ubezpečuje-li žalobce soud, že jeho poklesky jsou již minulostí a není je namíste řešit, soud daný náhled nesdílí, naopak se ztotožňuje se závěry žalovaného vtělenými do napadeného rozhodnutí; stejně tak si soud nepovšiml, že by žalobci svědčily nějaké výrazné polehčující okolnosti.

Shodu s prvopisem potvrzuje K. R.

34. Žalobce též v žalobě obecně namítal nepřiměřenost správního vyhoštění ve vztahu k rodinnému životu. Soud se ztotožňuje se správními orgány, správní vyhoštění je k žalobcovu rodinnému (ale též soukromému) životu přiměřené. Jeho nynější soukromé vazby k České republice jsou slabé, dlouhodobý pobyt k nepřiměřenosti nestačí (zvláště když během něj rozvíjel kriminální kariéru) a příliš vysoký není ani jeho věk, případné zdravotní potíže může léčit ve vlasti. Bývalá manželka o kontakt s ním nestojí, jeho syn je již zletilý, navíc s ním nežije ve společné domácnosti a fyzicky se vídají jen občas. S nezletilou dcerou, které již je v současnosti 15 let, se dle vyjádření syna nevidal, byli jen v telefonickém kontaktu, neboť žalobcova dcera má mnoho zájmů a nestihá, o přiměřenosti zásahu svědčí i vyjádření zástupce zúčastněné osoby, které bylo přečteno na jednání a podle něž je dcera s žalobcem v minimálním kontaktu, její vztah k otci je spíše respektující než kladný a vyhoštění otce (žalobce) na ni nebude mít negativní dopad. Hrazení výživného z Alžírsko nepovažuje soud za nereálné ani zásadním způsobem ztížené, žalobce má též ve vlasti příbuzné, tudíž může využít alespoň nějakého zázemí. S ohledem na uvedené soud aproboval závěr správních orgánů o přiměřenosti správního vyhoštění ve vztahu k soukromému a rodinnému životu žalobce i jeho blízkých.
35. Ze všech výše uvedených důvodů soud žalobu podle ustanovení § 78 odst. 7 s.ř.s. jako nedůvodnou zamítl.
36. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalované náklady nevznikly. Pokud jde o zúčastněnou osobu, té rovněž žádné náklady nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 17. dubna 2023

JUDr. Václav Kočka-Amort, v. r.

Shodu s prvopisem potvrzuje K. R.

samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje K. R.